

اصل «لزوم ارائه تمامی جهات قانونی در دعوا» در رویه قضایی فرانسه

اسماعیل شایگان*

مشخصات رأی

شماره رأی: ۵۴

تاریخ: ۷ زوئیه ۲۰۰۶

خواسته: رعایت جهات قانونی در دادرسی

مراجع رسیدگی: دیوان عالی کشور فرانسه - هیأت عمومی

چکیده رأی: «خواهان، مکلف است تمامی جهات [قانونی] را که از نظر وی مبنای دعوا را تشکیل می‌دهد در دادرسی راجع به نخستین دعوای اقامه شده ارائه نماید».
یادداشت مترجم

اعتبار امر قضاوت شده، طرح مجدد دعوای را که پیش‌تر مورد رسیدگی و قضاوت قرار گرفته است ممنوع می‌نماید مشروط بر اینکه در هر دو دعوا اصحاب، موضوع و سبب دعوا یکسان باشند. رویه قضایی فرانسه به‌طور سنتی تغییر مبنای حقوقی دعوای را که پیش‌تر مورد رسیدگی واقع شده است تغییر سبب دعوا، تلقی و علی‌رغم اتحاد طرفین و موضوع دعوا، دعوای جدید را فاقد اعتبار امر قضاوت شده دانسته، آن را قابل رسیدگی اعلام نموده بود. برای نمونه، هیأت عمومی دیوان عالی کشور فرانسه در رأی مورخ سوم زوئن ۱۹۹۴، اعتبار امر قضاوت شده دعوای بطلان قرارداد بر مبنای اعتبار رضای طرف قرارداد را

* دانشجوی دکترای حقوق خصوصی دانشگاه پاریس ۲، پانثيون اُسس

Es.shayegan@gmail.com

مانعی برای اقامه دعوای جدید بطلان قرارداد بر مبنای قیمت واقعی، ندانسته است.^۱ با این همه، هیأت عمومی دیوان عالی کشور مزبور در رأی صادره (هفتم ژوئیه سال ۲۰۰۶)، مفهوم سنتی «سبب» در اعتبار امر قضاوت شده را مورد تردید قرار داده است. براساس محتويات پرونده منتهی به رأی پیش‌گفته،^۲ خواهان (آقای ژیلبرت) در دعوایی که عليه برادر خود اقامه می‌نماید اظهار داشته است سالیان متمادی در شرکت متعلق به پدرش کار کرده، بی‌آنکه پدر حق‌الرحمه او را پرداخت نموده باشد. فلذا بعد از درگذشت والدین خود، دعوای خود را با خواسته مطالبه حقوق معوقه به مدت ۲۳۰ ماه به همراه سود متعلقه از تاریخ ۱۱ دسامبر ۱۹۹۲، عليه برادر خود (آقای رنه - دیگر ورثه متوفی) در دادگاه شهرستان «آزان» اقامه می‌نماید. این دادگاه پس از رسیدگی، با این استدلال که خواهان قرارداد موضوع مواد ۳۲۱ - ۳۲۳ قانون کشاورزی مبنی بر انجام کار در شرکت متوفی را ارائه نکرده، وی را با صدور رأی مورخ ۳۱ مارس ۱۹۹۸ محکوم به بی‌حقی می‌نماید. رأی صادره به دلیل عدم تجدیدنظرخواهی قطعی می‌شود.

محکوم‌علیه مجددً دعوایی را در تاریخ ۲۸ دسامبر ۱۹۹۸ با خواسته مطالبه همان مبلغ، این‌بار بر مبنای حقوقی دارا شدن ناعادلانه در همان دادگاه اقامه می‌نماید و این دادگاه با این استدلال که دعوا پیش‌تر، رسیدگی و منتهی به صدور حکم شده است قرار رد دعوا را صادر می‌کند (۲۲ مارس ۲۰۰۱). با تجدیدنظرخواهی از رأی صادرشده، تجدیدنظرخواه در دفاعیات خود اعلام می‌دارد که تنها آنچه که بهموجب دادنامه مورخ ۳۱ مارس ۱۹۹۸ مورد قضاوت قرار گرفته (حقوق معوقه بر مبنای قانون کشاورزی)، واجد اعتبار امر قضاوت شده است. بنابراین، دعوایی که برای بار دوم بر مبنای دارا شدن ناعادلانه طرح گردیده، فاقد اعتبار امر قضاوت شده می‌باشد. بر این اساس، فسخ رأی مرجع نخستین و محکومیت تجدیدنظرخوانده به پرداخت مبلغ مندرج در دادخواست نخستین و خسارات دادرسی را تقاضا نموده است.

1. Assemblée plénière., 3 juin 1994, Bull. civ., n°4.

2. Assemblée plénière., 7 juillet 2006, Bull. civ., n ° 8.

در مقابل، بنا به دفاع تجدیدنظرخوانده، سبب در هر دو دعوا یکسان است. از نظر وی، تجدیدنظرخواه مفاهیم «سبب» و «جهت» را خلط نموده و بر این مبنای دعوای تجدیدنظر را درخواست کرده است. دادگاه تجدیدنظر نیز پس از رسیدگی، با این استدلال که تغییر امر حکمی به معنای تغییر سبب دعوا تلقی نمی‌شود، با تأیید رأی نخستین، قرار رد دعوای تجدیدنظر را صادر می‌کند.

با فرجام خواهی محاکوم‌علیه از رأی دادگاه تجدیدنظر، شعبه ۲ دیوان عالی کشور فرانسه موضوع را جهت اتخاذ تصمیم به هیأت عمومی دیوان عالی کشور ارجاع می‌نماید. هیأت عمومی دیوان مزبور پس از شنیدن نظریه نماینده دادستان کل کشور، در تاریخ ۷ژوئیه ۲۰۰۶ نسبت به موضوع تصمیم‌گیری نموده است.

براساس رأی هیأت عمومی دیوان عالی کشور فرانسه - که ترجمه آن در ذیل بیان خواهد شد - تفسیر نوینی از مفهوم «سبب» به عنوان یکی از عناصر سه‌گانه اعتبار امر قضاوت شده، ارائه شده است. از نظر این مرجع قضایی، تغییر مبنای حکمی یا قانونی دعوا به معنای تغییر سبب دعوا تلقی نمی‌شود تا خواهان بتواند به استناد آن، مبادرت به طرح مجدد دعوا نماید. به بیان دیگر، این رأی دیوان عالی کشور، طرفین دعوا را مکلف نموده است تا تمامی جهات حکمی ادعای خود را در دعواهی که برای نخستین بار طرح می‌نمایند به دادگاه تقدیم کنند. از این تکلیف اصحاب دعوا که مطابق رأی مورد بحث وارد حقوق موضوعه فرانسه شده است، با عنوان اصل «لزوم ارائه تمام جهات حکمی»^۱ در دعوا یاد می‌شود. اصل لزوم ارائه تمامی جهات قانونی در دعواهی اقامه شده، مسئولیت مهمی را متوجه اصحاب دعوا و وكلای آنها می‌کند، زیرا هرگونه سهل‌انگاری در ارائه جهات قانونی مبنای ادعا یا ادعاهای طرح شده می‌تواند آنها را از احراق حقوق خود باز دارد. امری که به نوبه خود اصحاب دعوا را به سمت اقامه دعواهی مسئولیت، به دلیل عدم ارائه تمامی جهات قانونی در دعواهی طرح شده، علیه وكلای خود هدایت می‌نماید.^۲

1. Principe de la concentration des moyens

2. Loïc Cadet et Emmanuel Jeuland, **Droit judiciaire privé**, 9e édition,

هرچند به اعتقاد برخی از محققان دانش حقوق، این رأی دیوان عالی کشور، بر مبنای پایه اصل «صداقت در دادرسی» صادر شده است^۱، اما مهم‌ترین دغدغه دیوان عالی کشور در صدور رأی پیش‌گفته، حجم انبوه دعاوی طرح شده در دادگستری و ضرورت پیشگیری از طرح دعاوی بوده است. دیوان عالی کشور فرانسه در آراء متعددی که پس از رأی یادشده صادر نموده، نه تنها مفاد این رأی را تأیید کرده است، بلکه بر اصل «لزوم ارائه تمام جهات دفاعی در دعوا»^۲ از سوی خوانده نیز تأکید نموده است.^۳ رأی هیأت عمومی دیوان عالی کشور فرانسه که به دلیل نام خانوادگی طرفین دعوا در نوشته‌های حقوقی از آن با عنوان رأی «سِزارو»^۴ نام برده می‌شود، مورد نقد گسترده حقوقدانان و استادان فرانسوی قرار گرفته است.^۵ از نظر برخی از نویسندهای علم حقوق، این رویه دیوان عالی کشور مذبور مغایر با اصول دادرسی بوده، می‌تواند به استنکاف از احقيق حق منجر شود، زیرا رسیدگی به امر قضاوت‌نشده را - با فرض داشتن اعتبار امر قضاوت‌شده - غیرقابل پذیرش می‌داند.^۶ از نظر «روژه پرو» - استاد بر جسته حقوق دادرسی مدنی - رأی دیوان عالی کشور، مفهوم «وحدت سبب» را عملاً از محتوای خود تهی و نسبی بودن اعتبار امر قضاوت‌شده را بی‌اثر نموده است.^۷ انتقاد حقوقدانان موجب شده تا دیوان عالی کشور مذکور در برخی موارد رویه خود را تدبیل نماید. چنانکه برای نمونه، شعب ۲ و ۳ دیوان عالی کشور رد دعوا به استناد ایراد امر قضاوت‌شده به دلیل تغییر جهت

- LexisNexis, 2016, p. 616.
1. Serge Guinchard, Frédérique Ferrand et Cécile Chainais, **Procédure civile**, 33e édition, 2016, p. 767.
 2. Principe de la concentration des moyens de défense
 3. Com. 20 février 2007, Bull. civ. IV, n° 49.
 4. Arrêt Cesareo

۵. برای مطالعه و مشاهده پاره‌ای از نقدها نک:

- RTD civ. 2006-4, 825, obs. R. Perrot ; Dalloz, 2006, 2135, note Weiller; JCP, 2007, II. 10070, note G. Wiederkehr.
- Serge Guinchard, « L'autorité de la chose qui n'a pas été jugée à l'épreuve des nouveaux principes directeurs du procès civil et de la simple faculté pour le juge de changer le fondement juridique des demandes », **Mélanges**, G. Wiederkehr, Dalloz, 2009, p. 379.
- Roger Perrot, Chose jugée. Sa relativité quant à la cause: qu'en reste-t-il ?, RTD Civ. 2006, p.825.

حکمی ادعا را به موردی محدود نموده‌اند که امور موضوعی مبنای جهات قانونی در هر دو دعوا یکسان باشد.

در این راستا فرضی را که رویدادهای بعد از نخستین دعوا، وقایع حقوقی مبنای دعوا را اصلاح نماید از شمول اعتبار امر قضاؤت‌شده خارج دانسته‌اند.^۱ علی‌رغم تعديل انجام‌شده، رأی مورخ هفتم ژوئیه سال ۲۰۰۶ هیأت عمومی دیوان‌عالی کشور مورد بحث، حاکمیت خود را بر مفهوم جدید «سبب» در حقوق دادرسی مدنی فرانسه حفظ نموده است.

یادآوری این نکته مناسب می‌نماید که هیأت عمومی دیوان‌عالی کشور فرانسه از رئیس دیوان‌عالی کشور و رؤسای شعب شش‌گانه این دیوان و دو تن از قضات هریک از شعب (درمجموع ۱۹ قاضی) تشکیل می‌شود. ارجاع پرونده به هیأت عمومی دیوان مزبور براساس مواد ۴۳۱ - ۴۳۶ قانون سازمان قضایی این کشور، در موارد زیر امکان‌پذیر می‌باشد:

۱. هنگامی که دعوا ناظر به یک امر حکمی تعیین‌کننده و مهم است و ضرورت

دخالت هیأت عمومی دیوان‌عالی را ایجاب می‌نماید.

۲. در فرضی که نسبت به یک موضوع آراء متهافت از مراجع قضایی رسیدگی کننده به ماهیت دعوا یا شعب دیوان‌عالی کشور صادر شده باشد.

۳. در مواردی که دعوای موضوع فرجام‌خواهی پس از نقض به شعبه هم‌عرض دادگاه صادرکننده رأی، ارجاع و رأی مرجع اخیر به استناد همان موارد نقض پیشین، مورد فرجام‌خواهی مجدد قرار گیرد.

دادنامه هیأت عمومی دیوان‌عالی کشور^۲

«براساس رأی فرجام‌خواسته (رأی مورخ ۲۹ آوریل ۲۰۰۳ دادگاه تجدیدنظر آژان)، فرجام‌خواه دادخواستی علیه برادر خود - تنها ورثه دیگر متوفی - مبنی بر مطالبه حقوق معوقه مترتب بر ماترك پدر خود تقديم نموده است با این استدلال که پیش از درگذشت پدرش، بدون دریافت حق‌الزحمه در شرکت وی مشغول به

1. Civ. 3e , 20 janvier. 2010, n° 08-70.206, Bull. Civ.2010, III, n°17; Civ. 2e, 6 mai 2010, Bull. Civ.2010, II, n° 88.

۲. به نقل از :

Recueil Dalloz, 2006, p.2135.

کار بوده است. دادگاه نخستین با این استدلال که فعالیت مورد اختلاف در چارچوب بهره‌برداری زراعی انجام نشده است، حکم به بی حقی خواهان صادر می‌نماید. فرجام خواه مجددًا دعوای را بر مبنای دara شدن ناعادلانه با خواسته مطالبه همان مبلغ، علیه برادر خود اقامه می‌نماید.

فرجام خواه نسبت به رأی دادگاه تجدیدنظر که تصمیم دادگاه نخستین مبنی بر رد دعوا را به استناد اعتبار امر قضاوت شده تأیید نموده است، اعتراض و چنین استدلال نموده است که: «اعتبار امر قضاوت شده تنها در فرض وحدت سبب ایجاد می‌شود؛ بدین معنا که دعوای اقامه شده بر مبنای قانون یا اصول حقوقی یکسان اقامه شده باشد. نظر به اینکه دادگاه تجدیدنظر در رأی صادر شده، دعوای نخستین و دوم فرجم خواه را که به ترتیب بر پایه حقوق معوقه موضوع قانون کشاورزی و دارا شدن ناعادلانه اقامه شده بود، دو دعوا با سبب واحد تلقی نموده است. بنابراین، استنباط صحیحی از محتویات پرونده نداشته و ماده ۱۳۵۱ قانون مدنی^۱ و ماده ۴۸۰ قانون آیین دادرسی مدنی^۲ را نقض نموده است.»

اما نظر به اینکه از یکسو «خواهان، مکلف است تمامی جهات [قانونی] را که از نظر وی مبنای دعوا را تشکیل می‌دهد در دادرسی راجع به نخستین دعوای اقامه شده ارائه نماید و از سوی دیگر، مطابق رأی دادگاه تجدیدنظر، هر دو دعوای اقامه شده بین اصحاب دعوای واحد و با هدف مطالبه مبلغی پول به عنوان حق الزرحمه انجام کاری که طبق ادعا عوض آن پرداخت نشده، اقامه شده است. بر این اساس، دادگاه تجدیدنظر به درستی استنباط نموده است که فرجم خواه نمی‌تواند با استناد به مبنای حقوقی دیگری [دارا شدن ناعادلانه] که در زمان مناسب ارائه نشده است، نسبت به وحدت سبب دو دعوا اعتراض نماید؛ چراکه دعوا پیش‌تر مورد رسیدگی قرار گرفته و واجد اعتبار امر قضاوت شده می‌باشد.

۱. ماده ۱۳۵۱ (سابق) قانون مدنی فرانسه بر وجود وحدت اصحاب دعوا، وحدت موضوع و وحدت سبب به عنوان شرایط تحقق اعتبار امر قضاوت شده تأکید نموده است. مفاد این ماده در ماده ۱۳۵۵ قانون اصلاح قانون مدنی فرانسه، موضوع تصویب‌نامه مورخ دهم فوریه ۲۰۱۶، تکرار شده است.

۲. ماده ۴۸۰ قانون آیین دادرسی مدنی فرانسه احکام و نیز برخی از قرارهای صادر شده را نسبت به آنچه که مورد رسیدگی قرار گرفته و موضوع دعوا بوده، واجد اعتبار امر قضاوت شده دانسته است.

بر این مبنای جهت نقض استنادشده از طرف فرجام خواه، موجه نمی‌باشد و بنا به استدلال‌های پیش‌گفته، رأی به رد فرجام خواهی صادر می‌شود».

